

نگاه ما به دنیا

دنیا چیست؟ نگاه ما به دنیا چگونه نگاهی است؟ دنیا خوبست یا بد؟ می شود به آن دل بست؟ یا باید از آن دل گسست؟ رابطه‌ی انسان و دنیا چگونه رابطه‌ای است؟ دنیا می گذرد یا می پاید؟ دنیا آباد می شود یا هر چه بسازی باز خراب است؟ و بالاخره دنیا وسیله است یا هدف؟

۱- به نظر نمی رسد دنیا بتواند برای انسان هدف باشد، زیرا سرانجام انسان در دنیا، مرگ است. مرگ، دلهره‌ای است که نمی گذارد آب دنیا به خوشی از گلوی انسان پایین برود. دنیا به عنوان هدف، دائماً در حال فرار است یا سرابی است که وقتی بدان می رسی، تشنگی نمی نشاند و سرابی دیگر پدید می آورد و این داستان، همیشه مکرر

است.

۲- دنیا برای انسان نه آغاز است و نه فرجام. در نگاه ما انسان قبل از دنیا، بوده و بعد از آن هم، خواهد بود. انسان پیش از دنیا در علم خدا بود، سپس به صورت روح عقلانی درآمد، بعد روح به قالب مثالی تعلق پیدا کرد و سرانجام در دنیا لباس مادی پوشید. پس از دنیا نیز یا همین قوس نزولی را که در آن فرود آمده، رو به بالا خواهد پیمود و به مقام قرب الهی می‌رسد، یا به ژرفای سهمگین جهنم - که نه می‌میرد و نه زنده می‌ماند - سقوط خواهد کرد.

۳- اگر دنیا نه آغاز است و نه فرجام پس چیست؟ دنیا «راه» است. راهی که از منظری، بسیار دور و دراز و از نگاهی دیگر، بسیار نزدیک و کوتاه است. ما از خدا آغازیدیم، پایین آمدیم، و دوباره به سوی خدا باز می‌گردیم. برخی، اقامتشان در دنیا کوتاه است و زود باز می‌گردند، ولی عده‌ای به «خواب خرگوشی» فرو می‌روند. آنچه باید «بشویم» در این «راه» می‌شویم، به بیانی، دنیا جایگاه کاشت است و بعد از آن، جایگاه برداشت. مسیر ما به جاودانگی است، بد یا خوب، سعید یا شقی.

۴- در گام چهارم باید دید دنیا خوبست یا بد؟ برای آن باید تلاش کرد یا نه؟ آن را باید آباد کرد یا ویران؟ مگر می‌شود «راه» بد باشد؟ راه ابزاری است که انسان را به مقصد می‌رساند. اگر راه نباشد، انسان به هدف نمی‌رسد. در پاسخ به پرسش بعدی، باید انصاف داد، عقل انسان آیا راه هموار، آباد، سرسبز، چند بانده و اتوبانی، با نور کافی و با ایستگاه‌های لازم برای استراحت و آرامش را می‌پسندد یا کوره راه‌های پر خطر، سیل گیر و میهمانخانه‌های سر راهی غیر بهداشتی، آلوده و مخروبه را؟ برای سالم رسیدن به هدف، هم راه را باید آباد کرد و هم آن را باید توسعه داد. در گذر از

چنین راهی است که انسان، انسان خداگونه می‌شود.

۵- برای حسن ختام دست به دامان امام رضا (ع)، پناه ملت ایران می‌شویم: «بدانید بعد از ایمان به خدا و رسول او و اعتراف به حقوق اولیای خدا از خاندان محمد(ص)، شکر و سپاسی برتر از یاری برادران با ایمان در امر دنیایشان که «راه» آنها به سوی باغ‌های پروردگارشان است، نیست».

سید مرتضی نبوی

پشورہ میں کالج علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال میں

میزگرد علمی

پرویش گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی